

ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Krajský soud v Ústí nad Labem, pobočka v Liberci, rozhodl v senátu složeném z předsedkyně Mgr. Lucie Trejbalové a soudců Mgr. Karolíny Tylové, LL.M. a Mgr. Karla Kosteckého v právní věci žalobce **S.T., a.s.**, se sídlem xx, zastoupeného JUDr. Jaroslavem Novákem, Ph.D., advokátem se sídlem AK Toman, Devátý & partneři advokátní kancelář s.r.o., Trojanova 12, 120 00 Praha 2, proti žalovanému **Krajskému úřadu Libereckého kraje**, se sídlem U Jezu 642/2a, 461 80 Liberec 2, o žalobách proti rozhodnutím žalovaného ze dne 2. 11. 2011, č. j. KÚLK 81758/2011/ODL/64 a č. j. KÚLK 81975/2011/ODL/65,

t a k t o :

- I. Žaloby proti rozhodnutím Krajského úřadu Libereckého kraje ze dne 2. 11. 2011, č. j. KÚLK 81758/2011/ODL/64 a č. j. KÚLK 81975/2011/ODL/65, se z a m í t a - j í .**
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**

O d ů v o d n ě n í :**I. Žaloba**

Žalobce se žalobami podanými v zákonné lhůtě domáhá zrušení shora uvedených rozhodnutí žalovaného (usnesením podepsaného soudu ze dne 19. 12. 2011, č. j. 59A 89/2011-30, spojenými ke společnému projednání a rozhodnutí), jimiž byla shodně zamítnuta jeho odvolání a potvrzeny platební výměry Městského úřadu Jilemnice (dále jen „správce poplatku“) ze dne 19. 7. 2011, č. j. MUJI/2469/2011/FIN-POPL./11 a č. j. MUJI/2469/2011/FIN-POPL./12. Oběma platebními výměry byl žalobci shodně vyměřen místní poplatek ve výši 60 000 Kč (z toho navýšení ve výši 20 000 Kč) za období od 1. 1. do 31. 3. 2011 a od 1. 4. do 30. 6. 2011, za provozovaný výherní hrací přístroj nebo jiné technické herní zařízení povolené Ministerstvem financí podle jiného právního předpisu.

Žalobce nejprve velmi obšírně namítal protiústavnost procedury přijímání zákona č. 183/2010 Sb., a to v části, kterou byl novelizován zákona č. 565/1990 Sb., o místních poplatcích, ve věci zpoplatnění „jiných technických herních zařízení povolených

Ministerstvem financí“. Brojil proti praxi „přílepků“ a navrhoval, aby soud podal k Ústavnímu soudu návrh na zrušení úpravy zakotvené do ustanovení § 1 písm. g) a § 10a zákona o místních poplatcích, zákonem č. 183/2010 Sb..

Dále považuje žalobce napadená rozhodnutí za nezákonná z důvodu nesprávné interpretace ustanovení zákona č. 202/1990 Sb., o loteriích a jiných podobných hrách (dále jen „zákon o loteriích“), kdy brojí proti samotnému vyměření místního poplatku za tzv. „jiné technické herní zařízení povolené Ministerstvem financí“, namítá, že místní poplatek nebylo možné vůbec vyměřit. Podle žalobce dle zákona o místních poplatcích ve spojení se zákonem o loteriích nelze v případě koncového interaktivního videoloterijního terminálu (dále také „IVT“), jako součásti centrálního loterijního systému (dále také „CLS“), místní poplatek vůbec stanovit a vybírat. Ustanovení zákona o místních poplatcích umožňující vybírat místní poplatek za jiné technické herní zařízení povolené Ministerstvem financí podle jiného právního předpisu je nesrozumitelné. Zákon o loteriích pojem jiné technické herní zařízení nezná, ačkoli v ustanovení § 2 písm. j) a § 47 odst. 2 cit. zákon hovoří o technických zařízeních, pojem jiné technické herní zařízení nedefinuje a nelze jej ani vyložit. Podle žalobce je nutno z § 17 odst. 1 zákona o loteriích, který obsahuje definici výherních hracích přístrojů (dále také jen „VHP“), dovodit příbuznost technologického charakteru, proto je třeba jiným technickým zařízením rozumět technické zařízení technologický příbuzné VHP, tedy zařízení kompaktní a funkčně nedělitelné, které umožní celý sázkový proces, od vkladu finančních prostředků do hry až po průběh hry a její výsledek. Žalobce s odkazem na povolení Ministerstva financí CLS dle ustanovení § 50 odst. 3 zákona o loteriích upozornil na to, že IVT je pouze jednou z částí CLS a nemůže být proto zařazen pod pojem jiné technické herní zařízení, neboť slouží pouze jako zobrazovací jednotka CLS, v rámci kterého dochází k vygenerování výhry či prohry a který je umístěn jinde než koncový IVT, funkčně nedělitelným technickým zařízením je CLS. Novela zákona o místních poplatcích, jejíž pojmosloví neodpovídá zákonu o loteriích, je pro adresáty nesrozumitelná. Obecně závazná vyhláška sice vycházela ze zákona o místních poplatcích, ale správce poplatku při vydání platebních výměrů překročil rozsah pojmu jiné technické herní zařízení, rozhodnutí proto byla vydána v rozporu s čl. 11 odst. 5 Listiny základních práv a svobod, neboť žalobce zatížil poplatkovou povinností nad rámec připuštěný zákonem.

Dále žalobce polemizuje se závěry prezentovanými v metodickém sdělení Ministerstva financí. Nelze akceptovat, že technickým zařízením je jak centrální jednotka, tak místní jednotka a koncový IVT nikoli v komplexu, ale každá tato část. Takový výklad neodpovídá vydávaným povolením, kde jsou IVT zahrnuty jako nedělitelná součást funkčně nedělitelného CLS, když plní funkci zobrazovací jednotky. Žalobce zopakoval, že koncový IVT není schopen realizovat celý herní proces.

Poslední částí žaloby žalobce brojí proti tomu, aby byly místní poplatky vybírány za povolené jiné technické herní zařízení, nikoli provozované, jako je tomu u VHP. Obecně závazná vyhláška č. 1/2011 překročila zákonný rámec zákona o místních poplatcích, když poplatkovou povinnost vázala na právní moc rozhodnutí o povolení jiného technického herního zařízení. Dle žalobce zákonodárce v ustanovení § 10a zákona o místních poplatcích umožnil vybírat místní poplatek za provozovaný VHP, stejně tak provozované jiné technické herní zařízení. Slovo povolený znamená, že místní poplatek se vybírá za legální, tedy povolené VHP, jakož i povolené jiné technické herní zařízení, nikoli za nelegální.

Cit. ustanovení nestanoví pro VHP a jiné technické výherní zařízení odlišný režim, čemuž také odpovídá obecně závazná vyhláška statutárního města Teplice č. 4/2010 a č. 5/2010, kterou podepsal předkladatel novelizace zákona o místních poplatcích.

Žalobce navrhuje zrušit napadená rozhodnutí žalovaného, jakož i platební výměry vydané správcem poplatku, a požaduje náhradu nákladů řízení.

II. Vyjádření žalovaného

Žalovaný ve svém písemném vyjádření k žalobám setrval na důvodech svých rozhodnutí, dovolával se skutečností, plynoucích ze správního spisu. Žalovanému nepříslušelo posuzovat ústavnost postupu přijetí zákona č. 183/2010 Sb., tímto zákonem byl vázán. Odkázal také na závěry Ústavního soudu v nálezu ze dne 14. 6. 2011, sp. zn. Pl. ÚS 29/10, v němž Ústavní soud judikoval, že nic nebrání tomu, aby IVT byly podřazeny pod širší definici dle § 2 písm. e) zákona o loteriích, a postavil je tak na roveň VHP. Smysl novely zákona o místních poplatcích je podle žalovaného jasný, záměr zákonodárce byl nepřímě potvrzen i následnou novelou zákona o loteriích a zákona o místních poplatcích zákonem č. 300/2011 Sb. Od 16. 6. 2010 byly společnosti provozující jiná technická herní zařízení povolená Ministerstvem financí podle jiného právního předpisu na základě obecně závazných a účinných vyhlášek obcí poplatníky místního poplatku dle zákona o místních poplatcích. Žalobce místní poplatek na území města Jilemnice nezaplatil v souladu s vyhláškami č. 1/2010 a č. 1/2011, ačkoli v období od 1. 1 do 30. 6. 2011 na území města provozoval celkem 8 jiných technických herních zařízení, jak ohlásil správci poplatku s výhradou. Nakonec uvedl, že město Jilemnice na základě obecně závazné vyhlášky č. 1/2010 a č. 1/2011 vybíralo místní poplatek jen za provozované jiné technické herní zařízení, proto považuje část žalobní argumentace za irelevantní. Navrhoval zamítnutí žalovy jako nedůvodné.

III. Replika

Na vyjádření žalovaného žalobce reagoval replikou. Doplnil, že neohlásil provozování 8 jiných technických herních zařízení, ale 6 IVT a 2 ks vícemístných zařízení MAX POWER. Dále rozporoval navýšení místního poplatku, považoval je s ohledem na okolnosti případu za nespravedlivé, poukazoval na to, že navýšení správce poplatku neodůvodnil, v této části jsou tak platební výměry nepřezkoumatelné. Podstatnou byla otázka, zda mezi jiná technická herní zařízení lze zařadit i IVT. Metodika Ministerstva financí nebyla pro správní orgány závazná. Zmiňovaný nálezy Ústavního soudu Pl. ÚS 29/10 se týkal jiné situace, a to postupu dle § 50 odst. 4 zákona o loteriích. Zákonodárce svou chybu připustil tím, že dotčená ustanovení novelizoval zákonem č. 300/2011 Sb., který odstranil pochybnosti ohledně výkladu pojmů. Nelze dovodit, že úmyslu zákonodárce novelizací přijatou zákonem č. 183/2010 Sb. byl jasný, žalobce poukázal na to, že předkladatelem další novelizace zákonem č. 300/2011 Sb. byl jiný politik za politickou stranu s odlišným politickým programem.

IV. Zjištění ze správního spisu

Ze spisové dokumentace byly s ohledem na žalobní body zjištěny tyto rozhodné skutečnosti:

Správce poplatku žalobce upozornil na to, že se stal poplatníkem místního poplatku za jiné technické herní zařízení. Žalobce správci poplatku adresoval podání ze dne 5. 4. 2011 nazvané „Splnění ohlášení s výhradou“, v němž žalobce v návaznosti na novelu zákona o místních poplatcích č. 183/2010 Sb. sdělil, že na území města Jilemnice (na více místech) provozuje loterii nebo jinou podobnou hru provozovanou prostřednictvím CLS na 6 IVT, dále loterii nebo jinou podobnou hru prostřednictvím lokálního herního systému – 1 ks zařízení MAX POWER a loterii nebo jinou podobnou hru provozovanou prostřednictvím elektromechanické kostky prostřednictvím 1 ks zařízení.

Správce poplatku vyzýval žalobce k doložení příslušných povolení těchto zařízení, včetně vyznačení právní moci na nich, což žalobce nakonec učinil.

Platebními výměry ze dne 19. 7. 2011 správce poplatku vyměřil žalobci shodně místní poplatek podle § 11 zákona o místních poplatcích a obecně závazné vyhlášky města Jilemnice č. 1/2010, resp. č. 1/2011, a podle daňového řádu za období od 1. 1. do 31. 3. a od 1. 4. do 30. 6. 2011 v obou případech ve výši 60 000 Kč s tím, že z toho 20 000 Kč činí zvýšení poplatku pro nezaplacení včas. V odůvodnění těchto rozhodnutí správce poplatku uvedl, že jiným technickým herním zařízením je třeba rozumět funkčně nedělitelné zařízení, které slouží k realizaci loterie nebo jiné podobné hry ve smyslu § 1 odst. 1 zákona o loteriích, proto za takové zařízení považuje i koncový IVT, jakož i povolené zařízení MAX POWER jako vícemístné technické zařízení a vícemístné technické herní zařízení elektromechanické rulety (dále také jen „EMR“). Žalobci byl vyměřen místní poplatek za 8 ks zařízení (sazba 5 000 Kč za období 3 měsíců), a protože nebyl uhrazen včas, byl navýšen na 1,5 násobek, tedy na 60 000 Kč za každé čtvrtletí.

K odvoláním žalobce, obsahujících důvody obdobné jako v právě projednávané žalobě, vydal žalovaný napadená rozhodnutí ze dne 2. 11. 2011, kterými odvolání zamítl a oba platební výměry správce poplatku potvrdil. Žalovaný konstatoval, že žalobce ohlásil provozování IVT, správce daně vyměřil místní poplatek s tím, že navýšení místního poplatku bylo v souladu se zákonem a vyhláškou, neboť žalobce nesplnil svou poplatkovou povinnost včas. Dále žalovaný uvedl, že novelizací zákona o místních poplatcích byl vázán, ústavnost jejího přijetí přísluší posoudit jen Ústavnímu soudu. Záměrem novelizace bylo zpoplatnění IVT, které byly do zákona doplněny pod pojmem jiné technické herní zařízení povolené Ministerstvem financí. Pod tímto pojmem je třeba rozumět takové zařízení, pomocí kterého je provozována loterie nebo jiná podobná hra dle § 1 odst. 1 zákona o loteriích, nezáleží na tom, zda je hra prováděna pomocí mechanických, elektromechanických, elektronických nebo obdobných zařízení, jež nelze subsumovat pod pojem VHP. Místní poplatek se pak vybírá za takové povolené jiné technické herní zařízení bez ohledu na jeho provoz. Platební výměry tak byly vydány v souladu se zákonem, na základě prokázaných skutečností uvedených v jejich odůvodnění.

V. Posouzení soudem

Napadená rozhodnutí a řízení jejich vydání předcházející soud přezkoumal v řízení dle části třetí, hlavy druhé, dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“), poté co v přerušném řízení po vydání nálezů Ústavního soudu sp. zn. Pl. ÚS 6/12 ze dne 9. 1. 2013, publ. na www.nalus.cz, pokračoval, v mezích a rozsahu

uplatněných žalobních bodů (§ 75 odst. 2 s. ř. s.), vycházejí přitom ze skutkového a právního stavu v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s. ř. s.).

K projednání věci k žádosti žalobce nařídil ústní jednání, při němž žalobce zopakoval svou rozsáhlou žalobní argumentaci, doplněnou v replice. Rovněž žalovaný setrval na obsahu svého písemného vyjádření k žalobě. Soud zamítl návrh žalobce na doplnění řízení důkazy komunikací mezi Ministerstvem financí a dalšími institucemi, vyjádřením Elektrotechnického zkušebního ústavu, s.p., Institutu pro testování a certifikaci, a.s., stanoviskem Institutu kontroly, o.p.s. a vyjádřením Ing. Kincla, jež podle žalobce dokazují, že IVT nelze zahrnout pod pojem jiné technické herní zařízení. Soud neprovedl dokazování pro nadbytečnost navrhaných důkazů, neboť žalobcem označené listiny se vztahují k výkladu pojmu jiné technické herní zařízení užitého v právních předpisech, k němuž je povolán soud, a netýkají se sporných skutkových okolností či odborných otázek, které by soud nemohl posoudit. Pro projednání žalob při ústním jednání dospěl soud k závěru, že žaloby nejsou důvodné.

Na prvním místě soud s odkazem na již zmíněný nálezn Ústavního soudu sp. zn. Pl. ÚS 6/12 ze dne 9. 1. 2013, konstatuje, že žalobcovy námitky směřující do protiústavnosti části zákona č. 183/2010 Sb., jímž byl novelizován zákon o místních poplatcích, jsou nedůvodné. Otázka byla již Ústavním soudem zodpovězena a Ústavní soud v cit. nálezu dospěl k závěru, že zmíněná novela nebyla přijata ústavně nekonformním způsobem, a soud je tímto nálezn vázán (čl. 89 odst. 2 Ústavy) a dovoluje si na argumentaci obsaženou v předmětném nálezu Ústavního soudu plně odkázat.

Podstatou žaloby je pak především polemika o tom, zda-li žalobcem provozované loterie nebo jiné podobné hry prostřednictvím CLS, potažmo zařízení MAX POWER a technické zařízení EMR, podléhají místnímu poplatku za provozovaný VHP nebo jiné technické herní zařízení povolené Ministerstvem financí, stanovenému obecně závaznou vyhláškou města Jilemnice č. 1/2010, s účinností od 1. 4. 2011 nahrazenou vyhláškou č. 1/2011. Spor je o to, zda koncový IVT (ve vztahu k zařízení MAX POWER a technickému zařízení EMR žalobce jiné argumenty než ty vztahující se k IVT, nevznáší), lze podřadit pod pojem „jiné technické herní zařízení povolené Ministerstvem financí“ ve smyslu ustanovení § 10a zákona o místních poplatcích a zda vůbec místní poplatek za provozované „jiné technické herní zařízení povolené Ministerstvem financí“ vybírat lze. Soudu je známo, že tato otázka byla již řešena jinými krajskými správními soudy (př. rozsudek Krajského soudu v Českých Budějovicích ze dne 25. 10. 2011, č. j. 10 A 61/2011-45, dostup. na www.nssoud.cz, rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 6. 2. 2013, č. j. 31 Af 131/2011-88 či ze dne 22. 1. 2013, č. j. 29 Af 33/2011-30) a zdejší soud neshledal důvod odchýlit se od závěrů, k nimž soudy dospěly v těchto rozhodnutích.

Stanovení místních poplatků patří do samostatné působnosti obce (§ 14 odst. 1 zákona o místních poplatcích) a obec je zavede obecně závaznou vyhláškou, ve které upraví podrobnosti jejich vybírání, zejména stanoví konkrétní sazbu poplatku, vznik a zánik poplatkové povinnosti, lhůty pro plnění ohlašovací povinnosti, splatnost, úlevy a případné osvobození od poplatků (§ 14 odst. 2 téhož zákona). Podle § 1 písm. g) zákona o místních poplatcích, ve znění zákona č. 183/2010 Sb., mohou obce vybírat mimo jiné poplatky za

provozovaný VHP nebo jiné technické herní zařízení povolené Ministerstvem financí podle jiného právního předpisu (s odkazem na zákon o loteriích). Podle ustanovení § 50 odst. 3 zákona o loteriích může Ministerstvo financí povolovat i loterie a jiné podobné hry, které nejsou uvedeny v části první až čtvrté tohoto zákona, s tím, že v povolení budou všechny podmínky provozování podrobně stanoveny a použije přitom přiměřeně ustanovení části první až čtvrté zákona. Poplatku za provozovaný VHP nebo jiné technické herní zařízení povolené Ministerstvem financí podléhá každý povolený VHP nebo jiné technické herní zařízení a platí jej jeho provozovatel s tím, že sazba poplatku za každý VHP nebo jiné technické herní zařízení na tři měsíce může činit částku od 1 000 Kč do 5 000 Kč (§ 10a zákona o místních poplatcích).

Zákonné možnosti využilo město Jilemnice a vydalo obecně závaznou vyhlášku č. 1/2010, kterou s účinností od 1. 4. 2011 nahradila vyhláška č. 1/2011. Podle těchto vyhlášek místnímu poplatku podléhá provozovaný VHP nebo jiné technické herní zařízení povolené Ministerstvem financí, a to v případě jiného technického herního zařízení ode dne nabytí právní moci rozhodnutí, kterým bylo jiné technické herní zařízení povoleno provozovat, s tím, že poplatková povinnost zaniká dnem uplynutí lhůty, na kterou bylo povolení vydáno, nebo dnem, kdy nabylo právní moci rozhodnutí, kterým bylo povolení zrušeno. Sazba poplatku činí na tři měsíce 5 000 Kč za každý provozovaný VHP nebo jiné technické herní zařízení (případně v poměrné části, nebude-li poplatková povinnost trvat celé tři měsíce), když v případě nezaplacení poplatků včas nebo ve správné výši může být místní poplatek zvýšen až na trojnásobek.

Jak již soud uvedl, podstatou věci je pojem „jiné technické herní zařízení povolené Ministerstvem financí podle jiného právního předpisu“ v § 1 písm. g) zákona o místních poplatcích. S argumenty žalobce soud nesouhlasí, neboť má za to, že za „jiné technické herní zařízení“ je ve smyslu zákona o loteriích třeba rozumět takové technické zařízení odlišné od VHP podle ustanovení § 17 zákona o loteriích, které je funkčně nedělitelné a slouží k realizaci loterie nebo jiné podobné hry ve smyslu ustanovení § 1 odst. 1 tohoto zákona.

Konkrétní skutkové okolnosti ohledně povolení Ministerstva financí vydaných žalobci nejsou sporné. Není pochyb o tom, že povolení udělená Ministerstvem financí žalobci jsou povolením podle ustanovení § 50 odst. 3 zákona o loteriích, tedy povolením loterie a jiné podobné hry, jakou je právě i hra INTERAKTIVNÍ LOTERIJNÍ SYSTÉM provozovaná žalobcem. V povolení je uveden také způsob provozování této hry, tedy CLS s centrální řídicí jednotkou, místními kontrolními jednotkami a připojenými koncovými terminály - IVT. Z hlediska poplatkové povinnosti ve vztahu k zákonu o místních poplatcích je však nerozhodné, na jakém principu či prostřednictvím čeho je povolená loterie provozována.

Není možné směřovat pojem „loterie a jiná podobná hra“ s pojmem „zařízení“, na němž je tato hra provozována. V rámci druhů loterií a jiných podobných her totiž převažují tzv. technické hry, jejichž provozování je přímo spojeno s technickým zařízením sloužícím k provozu této hry a toto je také v jednotlivých povoleních specifikováno. Jedná se o loterie a jiné podobné hry neupravené v části první až čtvrté zákona o loteriích a povolené Ministerstvem financí na základě zmocnění v ustanovení § 50 odst. 3 zákona o loteriích. Do této kategorie her tak jistě patří i hry provozované prostřednictvím CLS (včetně IVT),

ale také zařízení EMR či právě zařízení MAX POWER, které by bez povolení herního zařízení, jež realizaci herního procesu zabezpečuje a v jehož softwaru je příslušná hra zakomponována, nebylo možno provozovat. Z pohledu funkční nedělitelnosti je nutné považovat za „jiné technické herní zařízení“ to, které je schopno v důsledku napojení na centrální řídicí jednotku realizovat celý herní proces podle ustanovení § 1 odst. 1 zákona o loteriích, a tedy za předmět místního poplatku centrální jednotku a jeden kus IVT, resp. příslušného zařízení, pomocí něhož je herní proces realizován. Lze tak jediné potvrdit, že Ministerstvo financí je oprávněno povolit loterii nebo jinou podobnou hru provozovanou prostřednictvím CLS, jak ostatně konstatoval i Ústavní soud ve svém nálezu sp. zn. Pl. ÚS 29/10, ze dne 14. 6. 2011, publ. na www.nalus.cz, podle kterého „je přípustné, aby obec, pociťuje-li takovou místní potřebu, regulovala obecně závaznou vyhláškou vydanou podle § 50 odst. 4 loterijního zákona ve spojení s § 2 písm. e) téhož zákona umístění i interaktivního videoloterijního systému, případně dalších přístrojů podobných výherním hracím přístrojům, a to jako součásti širší množiny přístrojů, k jejichž provozu vydává povolení Ministerstvo financí podle § 50 odst. 3 loterijního zákona. Vydáním obecně závazné vyhlášky obec nikterak nezasahuje do vlastní rozhodovací pravomoci ministerstva, které je kompetentní v případě inominátních loterií a jiných obdobných her, tj. zařízení, která nesplňují definici podle § 17 odst. 1 loterijního zákona, avšak současně jsou těmito zařízeními podobná, posoudit splnění všech požadavků vyplývajících z části první až čtvrté zákona, jak mu ostatně ukládá § 50 odst. 3 loterijního zákona.“.

Soud ve shodě se žalovaným soud připomíná i náleze Ústavního soudu sp. zn. Pl. ÚS 29/10 ze dne 14. 6. 2011, v němž Ústavní soud (byť se zabýval zejména souladem napadené obecně závazné vyhlášky obce s ustanovením § 50 odst. 4 zákona o loteriích) dospěl k závěru, „že charakter interaktivní videoloterijních systémů neumožňuje jejich podřazení pod úzkou definici výherního hracího přístroje podle § 17 odst. 1 loterijního zákona, neboť videoloterijní terminály jakožto koncové herní stanice, které jsou součástí širšího a složitějšího systému, jehož jádro je umístěno centrálně, postrádají vlastnost kompaktnosti, kterou vyžaduje definice obsažená v § 17 odst. 1 loterijního zákona. Avšak nic nebrání tomu, aby byly podřazeny pod širší definici podle § 2 písm. e) loterijního zákona, neboť nepochybně se jedná o zařízení výherním hracím přístrojům podobná a sloužící témuž účelu“. To plně odpovídá závěrům nejen správce poplatku a žalovaného a shora uvedené argumentaci soudu.

V rozhodnutí Ministerstva financí ze dne 30. 10. 2009, č. j. 34/69191/2009, pak bylo zařízení MAX POWER výslovně označeno jako funkčně nedělitelné technické zařízení, ostatně žalobce svými žalobními výtkami v podstatě směřuje jen proti nesprávnému zařazení IVT po pojem jiného technického herního zařízení dle zákona o místních poplatcích a shora uvedených obecně závazných vyhlášek města Jilemnice. Shodně lze uvést k povolení Ministerstva financí ze dne 21. 10. 2010, č. j. 34/99187/2010, kterým bylo žalobci povoleno provozování funkčně nedělitelného zařízení EMR.

V případě žalobce tak byly splněny všechny zákonné podmínky pro to, aby jeho IVT či shora uvedené zařízení MAX POWER a zařízení EMR povolené Ministerstvem financí podle jiného právního předpisu (zákona o loteriích) podléhaly zákonné povinnosti platit místní poplatek podle § 1 písm. g) a § 10a zákona o místních poplatcích ve spojení s příslušnými ustanoveními obecně závazných vyhlášek města Jilemnice č. 1/2010 a č. 1/2011.

Posouzení, zda byly obecně závazné vyhlášky města Jilemnice v části, ve které vymezovaly vznik a zánik poplatkové povinnosti za jiné technické herní zařízení v závislosti na rozhodnutí o povolení k provozování (nikoli jeho provozování), přijaty v rozporu s § 10a odst. 1 zákona o místních poplatcích, je v konkrétním souzeném případě pouze akademickou otázkou. Skutečnost, zda měl být místní poplatek správně vyměřen jen za jiné technické herní zařízení uvedené do provozu (tak jak to cit. vyhlášky stanovily v případě VHP), nemůže mít vliv na zákonnost žalobou napadených rozhodnutí. V souzeném případě totiž z ohlášení žalobce ze dne 5. 4. 2011 plyne, že všech 6 IVT a 1 zařízení MAX POWER a 1 zařízení EMR žalobce v inkriminovaných obdobích provozoval (žalobce uváděl i data zahájení provozu). V průběhu správních řízení a ani v žalobě žalobce neuvádí, že by v případě některých IVT či jiných technických herních zařízení měl tato zařízení pouze povolena, aniž by je na konkrétních místech zároveň neprovozoval. Za těchto 8 jiných technických herních zařízení mu byl také místní poplatek vyměřen ve výši, která tomuto počtu, období a příslušné sazbě poplatku odpovídá. Ani tato námitka nebyla shledána opodstatněnou.

Správce poplatku tedy postupoval v souladu se shora uvedenými zákonnými ustanoveními, a protože žalobce sice splnil ohlašovací povinnost (byť s výhradou), ale neodvedl místní poplatek za příslušný počet IVT a shora uvedených zařízení jako jiných technických herních zařízení povolených Ministerstvem financí v termínech splatnosti a ve stanovené výši, platební výměry vydal v souladu s § 11 odst. 1 zákona o místních poplatcích a relevantními ustanoveními obecně závazných vyhlášek města Jilemnice č. 1/2010 (za období od 1. 1. do 31. 3. 2011) a č. 1/2011 (za období od 1. 4. do 30. 6. 2011).

K žalobnímu bodu, kterým žalobce vytýkal platebním výměrům nepřezkoumatelnost v části, v níž správce poplatku rozhodl o navýšení místních poplatků z důvodu neuhrazení včas, soud uvádí, že nebyl obsažen v žalobě a byl uplatněn až v replice ze dne 7. 2. 2012. Podle ustanovení § 71 odst. 2 věta poslední s. ř. s. lze rozšířit žalobu na dosud nenapadené výroky rozhodnutí nebo ji rozšířit o další žalobní body jen ve lhůtě pro podání žaloby, která je dle § 72 odst. 1 s. ř. s. dvouměsíční. Pokud tedy žalobce rozšířil žalobu o žalobní námitky jdoucí do navýšení místních poplatků až po uplynutí dvouměsíční lhůty k podání žaloby, učinil tak opožděně, a soud se žalobním bodem nemohl zabývat.

VI. Závěrečné shrnutí a náklady řízení

Protože soud neshledal žaloby důvodnými, zamítl je podle § 78 odst. 7 s. ř. s..

Podle § 60 odst. 1 s. ř. s. věta první má účastník, který měl ve věci úspěch, právo na náhradu nákladů řízení. Ve věci byl úspěšný žalovaný správní orgán, náhradu nákladů však nežádal, soud proto vyslovil, že žádný z účastníků nemá na náhradu nákladů řízení právo.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních

u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližze následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Liberci dne 25. dubna 2013.

Mgr. Lucie Trejbalová, v.r.
předsedkyně senátu

Za správnost vyhotovení:
Zita Frydrychová